

KIS HAV

ZSUZSIKA TÉLI SÉTÁJA. (Lásd az 54. lapon.)

XXXVIII. kötet, 4. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. január 26-án.

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EMMIKE nagyon vigan és elégedetten tért haza erről a látogatásról, de Jolánka nem volt olyan vidám, mikor vendége eltávozott. Sőt inkább egészen elszomorodott, éppen mert nagyon kedves volt neki ez a látogatás. Eddig nem is gondolt arra, milyen szomorú és örömtelen az ő élete itt az öreg bácsi és az öreg néni mellett, a kik olyan nagyon rendesek, pontosak, a kik soha sem tréfálnak, soha sem mesélnek, csak azt kívánják, hogy mindig csönd legyen. Emmike elvénsége, bohókás, néha talán oktalan beszéde egészen kizavarta Jolánkát a nyugalmaiból s most már úgy titkon egy kicsit szerencsétlennek érezte magát. Nincs itt senkije, — akár csak annak a szegény Magdolna asszonynak, a kit senki sem szeret. Hiszen még a vendégek előtt is pirongatást kapott, pedig igazán nem volt hibás... talán éppen mint az a szegény Magdolna asszony, a kit bánatának, egyedül van. Jolánka el volt rá készülve, hogy a néni most, hogy a vendégek eltávoztak, még szigorubban fog hozzá szólni. Mert a néni a vendégek távozása után csakugyan még komolyabb arcot csinált, mintha nagyon nem volna kedvére valami.

De azért Jolánka ezuttal mégis csalódott.

A néni nem volt olyan szigorú és haragos, mint máskor; inkább mintha megsajnálta volna Jolánkát.

— No, te szegény kis kalandos, ne félj no! Képzelem, hogy holtra fáradtál

és éhezted. Egyszer megjárja, nem halsz bele. Azt szeretem, hogy le akartad beszélni ezt az Emmikét a kalandos sétáról; de még jobb lett volna, ha semmi áron nem megy vele; akkor ő sem ment volna messze. Máskor majd jobban fogod tudni, mit kell tenned, ámbár úgy gondolom, hogy nem lesz sok alkalmatok találkozni. Lesz rá gondom, hogy ez a pajkos Emmike ne járjon ide sokat, nem neked való játszótárs ő.

— Oh, kedves néni, de mi annyira megszerettük egymást! szólt Jolánka ijedten. És... és igazán, én magam is nagyon kíváncsi voltam oda az erdőbe. Én legalább is olyan hibás vagyok, mint ő, mert én beszéltem neki arról a szép erdőről.

— Derék tőled, hogy mentegeted, de az ő hibáját ki nem mentheted. Ha beszéltél az erdőről, ha kíváncsi voltál oda, de nem akartál menni, mert nem volt megengedve: hát a beszéddel még nem követtél el nagy hibát. Ott hibáztatok, mikor engedelem nélkül kimentetek a kertből. És ne gondold, kedves lányom, hogy ezt csak úgy pusztán szeszélyből tiltom. Megvan annak az oka, még pedig az, hogy ilyen magadforma kis leánynak nem bátorságos ott kint bolyongani az uton, mezőn vagy éppen az erdőben. Ott olyan emberekkel kerülhetnél össze, a kikkel veszedelmes lehet a találkozás.

— Nem találkoztunk senkivel... azaz hogy láttuk azt a Magdolna asszonyt. Kedves néni, igaz-e az, hogy ez a Magdolna asszony olyan gonosz?

— Azt nem mondanám rá, kedvesem. Beszélnek róla sokfélét, de azt nem kell

elhinna
külső
asszon
ijesztő
ilyenel
törődje

J
Lám,
higyen
ról. De
roszat,
védelm
dik ser
a házon
se zava
de lega
neki v
minden
Magdo
delmes

E
a csuf,
ször lát
dig esa
tudni
mig az
Ez rég
nagyon
hogy jó
tud val

—
tudok!
biz én
látom,
azzal az

—

Bizony

—

Csak a

elhinni. Az emberek hamar ítélnék a külső látszat után s kivált ez a szegény asszony, hogy az összeégett arca olyan ijesztő, kész préda a csufozóknak. De az ilyenekre ne hallgass. Különben pedig ne törődjél vele, nincs vele semmi dolgunk.

Jolánkának ez tetszett is, nem is. Lám, a néni nem akarja, hogy rosztat hiszen arról a szegény Magdolna asszonyról. De ha a néni nem hiszi róla azt a sok rosztat, amit beszélnek, mért nem veszi védelembe? Persze, a néni nem igen törődik senkivel és semmivel, ami kívül van a házon, csak arra vigyáz, hogy őket senki se zavarja a csendes életmódjukban. No de legalább megerősítette a hitében, hogy neki van igaza, nem Emmikének, a ki minden áron azt akarta hinni, hogy ez a Magdolna asszony valami gonosz, veszedelmes boszorkány.

Eddig Jolánka édes keveset gondolt a csuf, égett képű asszonyra, ámbár többször látta. De a mai találkozás után mindig csak reá gondolt és szeretett volna tudni róla valamit. Nem is nyugodott, míg az öreg szakácsnét ki nem kérdezte. Ez régi hű cselédje a háznak s Jolánka nagyon szerette, mert sokszor tapasztalta, hogy jószívű és derék öreg asszony. Hát ha tud valamit Magdolna asszonyról?

— Hogy tudok-e? Persze hogy tudok! felelé az öreg. Ámbár voltaképen biz én nem valami sokat tudok... de azt látom, hogy csakugyan szörnyen ijesztő azzal az ő égett képével.

— Oh, de hiszen ő arról nem tehet! Bizonyosan valami szerencsétlenség érte.

— Persze hogy szerencsétlenség érte. Csak az ám a kérdés, miképen érte.

Jól emlékszem arra a tüzre, pedig akkor még kis leány voltam. Nem is értetem, amit az emberek beszéltek a hirtelen csuffá lett szép Magdolnáról. Mert akkor híres, szép fiatal asszony volt ám ez a Magdolna asszony, még arra is emlékszem. De hogy mit csinált, azt én csak úgy halomásból tudom. No, az emberek itt a faluban csak rosztat beszélnek felőle, és ha valaki azt mondaná, hogy nincs igazuk, még bizony meg is járná. De én azért nem hiszem azt olyan nagyon, mert nekem az én boldogult édes anyám azt mondta, hogy nem olyan bizonyos az.

— De hát micsoda? kérde Jolán kíváncsian.

— No, hogy szándékosan megégette a sógorasszonyát. Mert azt híresztelik róla és hiszi is mindenki.

— De nem igaz, ugy-e?

— Nem tudom... a tudós bíró urak azt mondták, nem igaz. Mert ugy esett az, hogy mikor Magdolna még fiatal volt, elszármazott innen a faluból messzire a férjével. Volt pedig egy testvérbátyja, Mihály, a ki nagyon durva és nagyon ravasz ember volt... már legalább nekem az édes anyám így mesélte. És mialatt Magdolna messze élt, meghalt az atyjok, anyjok, és Mihály minden örökséget magának kaparitott meg, a messze élő Magdolnának nem jutott semmi. Egyszerre pedig Magdolna vissza került ide mint fiatal özvegyasszony és mindenki azt hitte, hogy majd pörösködni fog a testvérével. De nem tette. Volt neki vagyonszája, amelyből szépen megélt, nem szorult soha másra. De Mihály csakhamar rászorult ám, mert rosztat gazda volt, kártyá-

zott, mulatott és csakhamar oda jutottak, hogy Magdolna, a kit ő megkárosított, még segítette őket, márhogy Mihályt és a feleségét. De a gonosz Mihályt csak kelleetlenül fogadta el a segítséget, mindig félt Magdolnától... talán mert bántotta a lélek, hogy megcsalta, hogy elvette az ő részét is, és elprédálta.

— Oh, az gonosz ember lehetett! szólt közbe Jolánka.

— Édes anyám azt mondta... de a faluban nem hiszik. Magdolna talán tudta, de nem felejtette el, hogy mégis csak a testvére neki. Aztán meg nagyon szeretete a Mihály feleségét, a ki nagyon szerelid, jó asszony volt. Egyszer aztán az a jó asszony nagy beteg lett és virrasztani kellett mellette. Mihály nem akarta tenni, mert az fáradságos. A szegény beteg el is lett volna teljesen hagyva, ha nincs Magdolna, a ki hűségesen ápolta. De egy éjen aztán tűz támadt a házban, a hol a beteg feküdt... Mihály éppen akkor nem volt otthon, valahol a szomszéd faluban járt, szerencséjére, mert talán ő is oda égett volna. A beteg felesége oda veszett a tűzbe, az egész ház porrá égett, csak Magdolna menekült meg, de ő is nagyon össze égve, úgy, hogy sokáig azt hitték, bele fog halni. De nem halt bele, csak az arca lett csuffá és miután a faluban azt beszélték, hogy ő maga gyújtotta föl a házat, mert boszút akart állani testvérén, a ki őt megkárosította, bíró elé állították, de a bíró urak azt mondták, hogy nincs bebizonyítva a büne, hát szabadon bocsátották.

— Oh, azok derék és igazságos bírák voltak, szólt Jolánka. Én sem hiszem,

hogy Magdolna asszony olyan gonosz-ságot el tudott volna követni.

— Én sem igen hiszem. De a faluban mindenki hiszi, hogy halálát okozta a bátyja ártatlan jó nevének. És azóta minden roszat hisznek róla s azt tartják, a Gondviselés büntette meg azzal, hogy úgy össze égett az arca és gonoszságaért meg van bélyegezve örökre.

— De én nem hiszem, hogy azért...

— Jól van, kisasszonykám... az mindegy, azon mi már nem segítünk. Ne törődjék vele... menjen most már szépen aludni. A néni talán nem is szeretné, ha tudná, hogy ennyit fecsegetem erről a régi históriáról. Mi nem bántjuk szegény Magdolna asszonyt, nem kutatjuk mit csinált, de az ő kedvéért bizony nem fogunk hajba kapni az egész faluval. Hát, kedves kisasszonykám, ne törje ezen tovább a fejét.

Ezt a jó tanácsot azonban Jolánka sehogysem tudta követni. Akarta, nem akarta: mindig ott lebegett a szeme előtt az a megható kép, mikor az a szegény, össze égett képű öreg nő a földön térdelt és könnyes szemekkel imádkozott. Olyan nagy bánat látszott eltorzult vonásain! Most, hogy úgy félig-meddig ismerte a történetét, Jolánka még inkább megsajnálta. Már szinte tudni vélte azt is, mért könyezett a szegény öreg asszony... hiszen mindenki csufoolja, üldözi, nincs hozzá senkinek egy jó szava s neki ezt türnie kell, pedig nem vétett soha senkinek. Jolánka elgondolta, mily keservesen esett neki magának, mikor a néni egyszer-mászor kissé szigorubb volt hozzá. Pedig az nem is történt soha egészen ok nélkül,

csak J...
nem eg...
lyen ne...
annyi i...

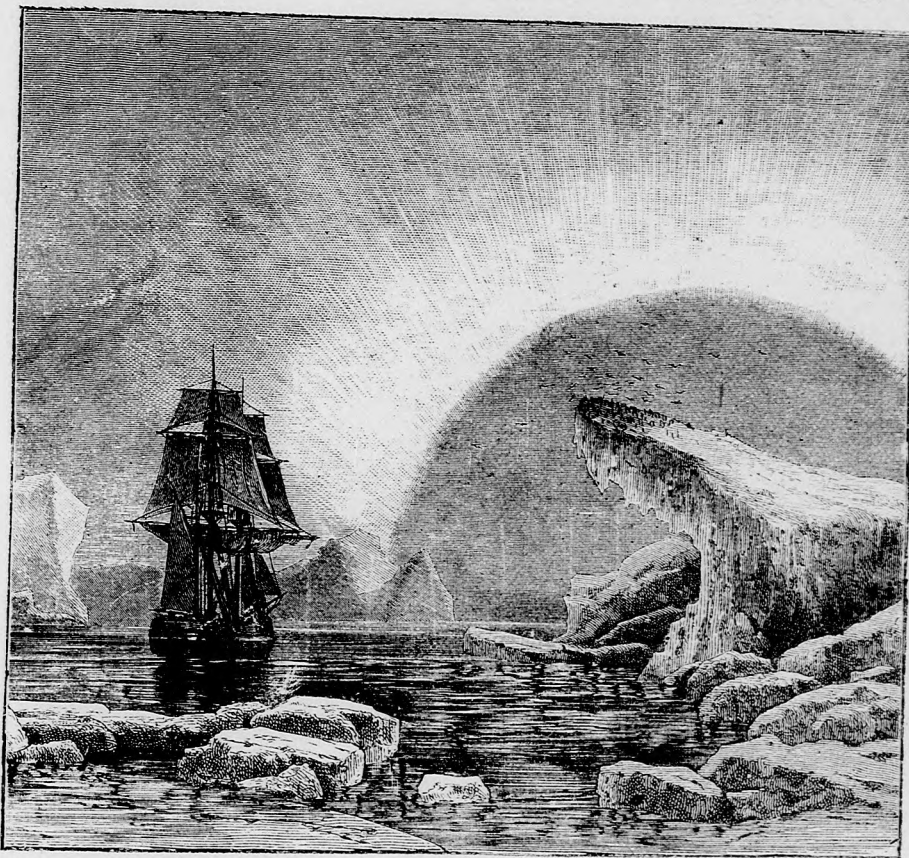
fiu, ügye...
lyázással...
káznak is...
pős fris...
meleg sz...
menekült...
keresünk.

csak Jolánka gondolta, hogy a néni talán nem egészen igazságos. És már azt is milyen nehéz volt elviselni! Hát még a kit annyi idő óta annyian mindig üldöznek!

(Folytása következik.)

A HOSSZU ÉJSZAKA.

SZERETITEK-E a telet? Én szeretem s azt gondolom, hogy közületek is sokan szeretik. Mert az igaz, hogy szebb a virágos tavasz, a meleg nyár; de van a télnek is sokféle kellemetessége. Ügyes

A HOSSZU ÉJSZAKA.

fiu, ügyes leány vigan elmulat a koresolyázással, hóabdázással; faluhelyen szánkáznak is, és ha jó ideig mozgunk a csipős fris hidegben, örömrünk telik a jó meleg szobában; pedig nyáron ugyancsak menekülünk a meleg elől és hűvös helyet keresünk.

Én hát egy csöppet sem csodálom, ha valaki szereti a telet. Persze csak az olyan szeretheti, a kinek van jó meleg ruhája, fütött szobája; mert a szegény embernek a tél sok szenvedést hoz. De még jó bundával és fütött szobával is csak ezt a mi telünket szeretem én. Mert

van olyan tél, a melynek már a fele sem tréfa, s azt bizony közületek sem szeretné senki végig élni, ha csak úgy nem tud aludni, mint a mormotér, hogy egy negyed-évig föl sem ébred.

Az a nehéz, szörnyű tél tőlünk meszsze van, fent az északi sarkvidéken. Ott sokkal hamarabb kezdődik is a hideg. Nálunk még a legkellemesebb őszi napok járnak, mikor ott fent északon már csikorog a hideg. És aztán rövidülnek a napok, végre pedig egészen, de egészen ám, elfogy a nap. Nincs többé nappal, csak mindig éjszaka.

Télen nálunk is rövid a nap, későn virrad, hamar esteledik és nagyon hosszú az est. De mégis van világos nappal és ha tiszta derült az ég, gyönyörűen csillog a napsugár a fagyos havon. De az északi sarkvidéken ez nem így van. Ott egyáltalában nem kel föl a nap és hetekig mindig egyforma éj uralkodik.

Nem valami csoda dolog ez, hanem egészen természetes, mert a téli időszakban a föld félrehablik pályafutásában a naptól, úgy hogy a föld északi sarkvidékét a napsugarak nem érinthetik. Így tehát ott heteken át mindig sötét éjszaka van. Csak a csillagok ragyogását látják tiszta időben. És még egy kis vigasztalásuk van ott az embereknek: az északi fény. Vörös, izzó láng gyanánt tűnik fel a csodaszép fény az égboltozaton, mintha óriási tüznek a visszaverődése lenne s néha oly erősen világít, hogy olvasni is lehet mellette; néha meg, bár ritkán, elhatol az északi fény ide mi hozzánk is és megbámuljuk éjjel a piros fényben uszó égboltozatot.

De hát az északi fény mégis csak csekély vigasztalás a hosszú éjszakában, lassan telik az idő, azt sem lehet tudni, mikor mult el az egyik nap és mikor kezdődik a másik. Meg van bénítva az ember, alig tud mozdulni a házon kívül. Mert ott is laknak azért emberek, járnak hajósok s úgy a hogy végig élik a hosszú

téli éjszakát. Végre aztán ismét kezd derengeni, először csak mint a hajnali szürkület, aztán mind jobban, míg mindenkinek nagy öröme ismét előbukkan a nap, eleinte csak kis időre, aztán mind hosszabb-hosszabb időre s ember, állat újra örvend a világosságnak.

Már ennél, ugy-e, jobb a mi telünk, a mely hoz ugyan szintén hosszú estét és éjt, de azért soha sem hagy nappali világosság nélkül.

ZSUZSIKA TÉLI SÉTÁJA.

(Képpel a czímlapon.)

BUNDÁCSKÁBAN, karmantyúval
Sétálok ki a ligetbe;
A két hidon átkoczogva
Megyek a Hattyú-szigetre.

*Kedves fehér hattyú-rajom
Most a tavon nem uszkálhat —
Sima jégén vig csoportok
Zeneszó mellett csuszkálnak.*

*Fehér hattyu-madaraim
Gubbasztnak a házikóban;
S ha elunták, körül járnak
Fakó gyepen, fehér hóban.*

*Oly kezesek, oly szelidek,
Hozzám közel jönni mernek —
Azt gyanítom: morzsa-hintő
Zsuzsijokra ráismernek.*

A GÖRBE UT.

(Képpel a 60. és 61. lapokon.)

GSINOSAN felöltöztette a mama Esztikét és Bertikét, a kik már eddig várták, hogy indulhassanak. A néniékhez mennek, a hol sok kis pajtásuk lesz együtt és vigan töltik a délutánt.

— Andor, készülj te is, mindjárt indultok.

De Andor, a legnagyobbik testvér, éppenséggel nem készült, hanem igen kelletlen képet vágott.

— De mamácskám, én nem mehetek... igazán nem mehetek... megígérttem Jenőnek, hogy segítek neki a nagy számtani feladványában, talán el is jön már mindjárt...

Nagyon akadozva mondta ezt Andor, mert hát biz abból egy szó sem volt igaz. Ami igaz volt, azt nem mondta meg. Még pedig azt, hogy neki semmi kedve a kicsinyekkel menni. No persze, ő nagy diák létére majd azokkal mulat! Az már nem járja. Majd kívágja magát valahogy. Nagy öröme a mama nem erőltette, hogy menjen; mert ha már egyszer szavát adta valamire, a mama nem akarta, hogy megszegje. Elkísértette a kicsinyeket a cseléddel, ott a néninél pedig úgy is jó helyen lesznek.

Eddig tehát jól sikerült a kibuvás. De ezen hamar segített. Levélkét irt és előkereste a kertész fiát, Miskát.

— Vidd ezt a levelet gyorsan Jenő urfinak... (Lásd a képet a 60. lapon.) hiszen ismered és tudod, hol lakik.

— Hogy ne tudnám! Tessék csak rám bízni.

Fürgén odább állt Misi a levéllel, Andor pedig vissza tért a szobába és előszedte könyveit, mintha nagy buzgalommal neki feküdt volna a tanulásnak. Pedig semmi kedve sem volt hozzá, csak mutatni akarta a mama előtt, mintha tenné. Közben pedig nyugtalanul fel-felállt, hol az ablakhoz, hol az ajtó elé sietett, mintha várna valakit. De nem jött senki.

— Az a haszontalan Misi... csak nem tévedt talán másfelé levelemmel?

Kereste Misit is, de nem találta. Ünnepe volt, Misi elbolyongott valahol pajtásaival. Mindenki mulatott, csak Andor ült unatkozva ott a szobájában. Már nem is tudta, mibe fogjon. A mama látta, de nem szólt bele.

Már jóformán be is esteledett, mikor kopogás hallatszott az ajtón és Jenő nyitott be. Andor olyan savanyu képpel

fogadta, mint a ki jobb szerette volna, ha vendége ott van, a hol a bors terem. De nem mondhatott effélet, már csak azért sem, mert a mama is ott volt a szobában. Jenő pedig szíves őszinteséggel szólalt meg:

— Bocsáss meg, kedves Andor, de nem jöhöttem hamarabb, csak most tértem haza és olvastam a leveledet. Oda voltam kis testvéreimmal Anna néninél. Nagyon sajnáltuk, hogy te nem jöhettél oda. Igen jól mulattunk. A kicsinyek külön játszóztak (Lásd a képet a 61. lapon.) kergetőztek, buvócskáztak, labdázta, nekünk nagyobbaknak pedig a nénike külön szobát adott s ott pompásan mulattunk, ozsonnáltunk. A kis testvéreim még ott maradtak, mert a mamám is eljött s haza kíséri őket. Én haza mentem s ott találtam a leveledet, hát ide siettem, hogy megtudjam, micsoda sürgős dolgod van velem.

Integedett Andor eleget Jenőnek, hogy ne beszéljen, de ez nem értette. Hanem értette a mama s mielőtt Andor nagy zavarában valamit kitalálhatott volna, a mama szólalt meg:

— Hogyan, kedves Jenőm, hát nem neked volt szükséged Andorra? Nem te hívtad őt, hogy segítsen neked a dolgozatodban?

— Én? Minek? Hiszen ma nincs is semmiféle dolgozatunk feladva.

Most már vége volt. Andor látta, hogy meg van fogva. És ilyen formán hamar kisült, hogy fortélyoskodni akart: magához kérette Andort, remélve, hogy majd meglesi, mikor jön, elmondja, mit akar és aztán együtt mennek játszani olyan ürügygel, hogy dolgozni mennek. De hát nem sikerült, bele bukott. S a mama félig komolyan, félig mosolyogva mondá:

— Lásd, mennyire pórul jártál a görbe uton. Nem akartál egy kis szíveséget tenni a kis testvéreidnek, furfangoskodtál s az lett belőle, hogy unalmasan töltötted a napot, mikor vigan mulathat-

tál volna. Most végre szégyenben maradtál. Okulj rajta, hogy az ilyen görbe ut soha sem vezet jóra.

HÓ ALATT.

(Képpel az 57. lapon.)

MÉG hull a fehér hó; —
Még szerte lebegnek
A szürke, gomolygó
Mennyégből a pelyhek.

*Mint jó puha bunda
Ovják meg a földet,
S ez mélyen aludva
Almodja a zöldet.*

*Már a szive rezdül; —
Tavaszt megohajtja,
Mely vágyva, sohajtva
Hajt rajta keresztül.*

*Fölcsendül ülében
Tündérien hangzó
Mesés danaképen
Virági harangszó.*

*Maholnap elernyed
Tél mérge, marása —
És a kicsi kertet
Pál újra megássa.*

MESE A HIÚ EGÉRRŐL.

VÁROSHÁZI egérlyukban vagyonos egér-család lakott, amely a nagy egér-közönségnél egész külön tekintélyben részesült. Az »Egervári« név messze földön örvendett nagy hirnek. Az öreg Egervári fontos személyiség volt. Szerető felesége s fiai környezték, figyelmesen hallgatván az ő intő szavaira, mert szabad idejét tanulságos előadásokkal tölté be. Néha elődeinek híres tetteiről mesélt, s e kalandok megerősíték a fiatal Egerváriakat abban a határozatban, hogy hiven követik a hősök nyomdokait. Be is bizonyították ezt éjjeli kirándulások alkalmával.

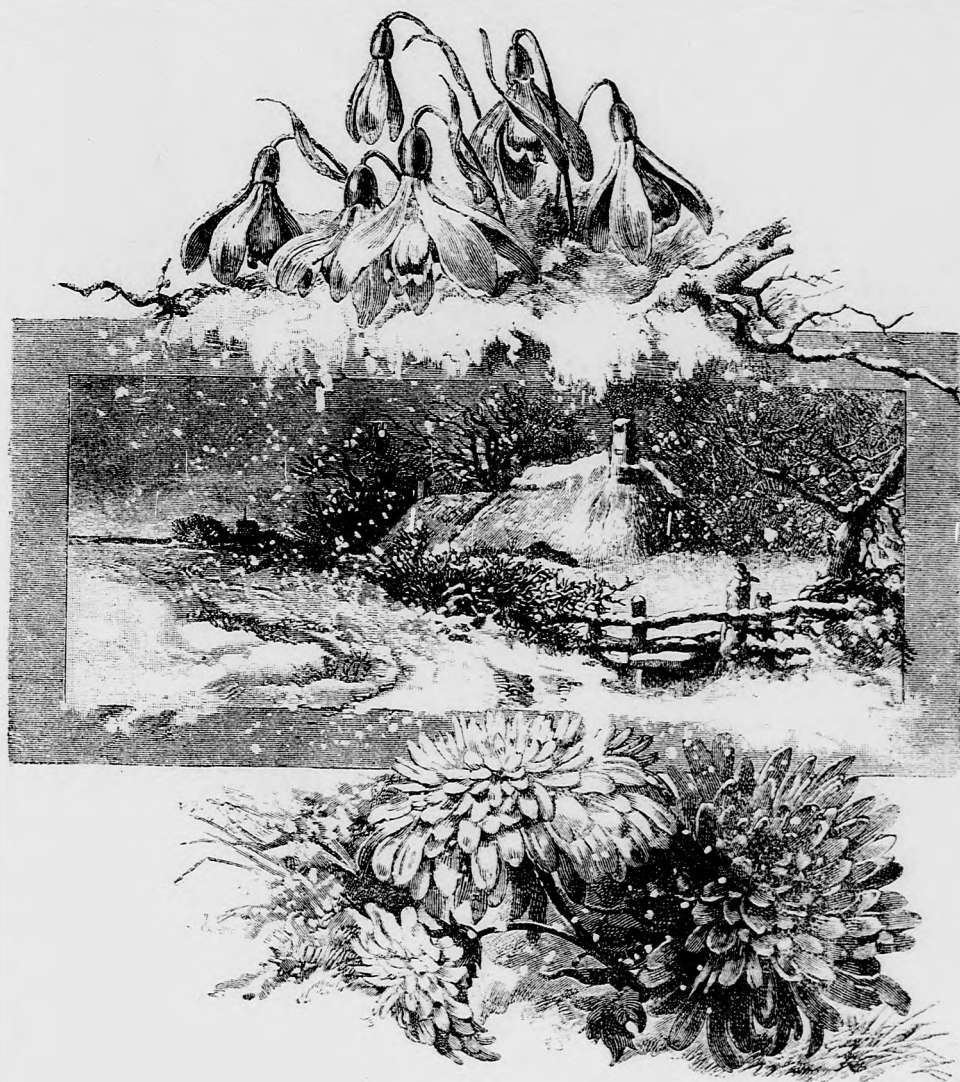
Csak egy nem vett részt e hivatalos járatokban: Blanca, a legkisebbik családtag, aki szülei és testvérei szemefénye volt, mert a természet hófehér bundácskával ékesíté föl, mely a többi Egerváriak szürke ruházatától ugyancsak elütött. Nem igen tudták ugyan még hasznát venni a piczinek, de minthogy úgy vélekedett az egér-mama, hogy a Blanca fehér köntöse csodaszép s munkával tán még be is szennyezné, szülők és testvérek nagy versengve azon voltak, hogy a szép Blanca életét ott az egérlyukban mentől kellemesebbé tegyék. Ápolták is, kényeztették is, de — ótalmazó, biztos otthonát nem volt szabad elhagynia.

— Kár volna a gyönyörű fehér bundácskádért, mondá Egervári apó.

— És ha valaki látna, vélekedék az anyja, elrabolna és soha sem is eresztene vissza hozzánk. Mert valami szép vagy ám te, Blancám czinczikém!

Igy éldegéltek jó ideig. Blanca belé nyugodott a sorsába, mint jó gyermekhez

illik. De midőn idősebb lett, komoly gondolatokba merült s tünődni kezdett:

HÓ ALATT. (Lásd az 56. lapon.)

— Csinos vagyok, azt mondják itt az egérlyukban; de vajjon kint a világban is csinosnak találának-e?

Ez a kétely kinozta folyton a kis Blancát és elrablá nyugalmát.

Enyhe tavaszi nap volt. Az Egérvári

család szürke tagjai mélyen aludtak, pi-henvén az éjjeli portyázás után. Blanca azonban nem érzett sem fáradságot, sem étvágyat. Szép darabka szalonna volt ugyan előtte — de rá se nézett.

— Vajjon a világban is csinosnak találának-e? — így töprenkedett. Minek üljek itt egyedül azzal a kelletlen szalonnával? — Mindnyájan alusznak, senki sem törődik velem. Én is látni akarom egyszer a világot!

Még egy pillantást vetett a mély álomba merült családra s aztán ki! — felosont az éléskamarába. Hangosan dobogott szivecskéje, reszketett a félelemtől.

Mekkora a világ erre és milyen világos!

Ide s oda lépegetett. Hisz itt minden sokkal szebb, mint odalenn az egérlyukban!

— Nini! Hát ez a bájos egérke itt kicsoda? — kérde, megállva egy fényesre sikált réz-edény előtt. — Valóban!... hiszen ez édes-magam vagyok!

Megnézte kicsi magát minden oldalról, hegyezte a fülecskéit, leült a hátulsó lábaira s végre azt találta, hogy igazán nagyon, de nagyon csinos.

— Milyen kár, hogy senki más nem lát!

— Kihez van szerencsém? szólalt meg egyszerre valaki.

Blanca egész testében úgy reszketett, hogy föl sem mert pillantani.

— Ez valaki a nagy világból, gondolá, s ez — jaj! — tán el is fog rabolni.

— Ne féljen semmit, nagysád, kezdte a váratlanul megjelent; talán a híres Egér-

vári kisasszonyok egyikét látom magam előtt?

Blanca biccentett a fejével, hogy igenis, ő az Egérvári kisasszonyok egyike.

— Akkor bizony én felőlem is hallhatott már nagysád. Én Azor vagyok, a házi gazdám leányának, Boriskának a kutyája. Boriska kisasszonyomat azonban a minap a fővárosi nevelő intézetbe vitték s így most elhagyatva, foglalkozás nélkül kószálok. Annál inkább örvendek, hogy ily kellemes ismeretséget köthetek, mondá az udvarias ebecske.

— Ó kérem!... czinczogá Blanka, oldal-pillantást vetve az elhagyott Azorra. Csinos kutyácska volt biz ő, és a piros szalag kitűnően illett nyakára. És mily mulattatólag tudott mindenről mesélgetni, ami a házban és az utcán történik! — de különösen a táncz-vigalmakról, estélyekről, hangversenyekről s színi előadásokról, miket a szomszédban rendeznek, hol macskák és kutyák találkoznak. Megannyia finom modoru személyek.

— A macskák is? kérdezé aggodalmasan Blanca; mert úgy emlékezett, hogy ezek nem éppen jó hirnek örvendtek Egérváriéknál.

— Eh, régi előítéletek, nagysám! felelé Azor; köztünk a legtökéletesebb barátság uralkodik. Boldog volnék, ha nagysád maga győződnék meg felőle s holnap éjjel kíséretemben látogatná meg a társaságot. Mindnyájan örvendeni fognak rajta, ha ily csinos hölgyet mutatok be ott.

— Nini!... Azor is csinosnak talál! gondolá Blanca nagy elégtétellel. — De

szüleim nem fogják megengedni, mondá fennszóval.

— Hiszen tudniok sem kell felőle. Szülei bizonyára jóra való népek, de hát mit tudják ők a nagy világot és szokásait!

Persze, hogy persze... az ilyesmit nem tanulhatni az egérlyukban. Blancának be kellett vallania, hogy bizony nagyon érdeklődik e fényes társas-élet iránt.

— Tehát holnap este, folytatá Azor, ha családja az éléskamrában dolgozik, a konyhánál várom kegyedet. Számíthatok rá, ugy-e, kedves Blanca? Nagyon szomorú volnék, ha viszont nem látnám. Igérje meg!

Mitevő legyen a fehér, kicsi, hiú Blanca? Vajjon a többiek is oly csinosnak fogják-e találni, mint Azor? Ezt nagyon szeretné tudni! Csak egyszer, s aztán többé soha sem!

— Jól van; tehát holnap éjjel, felelé, ha a szakácsné aludni ment.

— Várni fogom! mondá Azor örvendő vakkantással.

Blanca vissza surrant az egérlyukba, hol szülei és testvérei még mindig aludtak. Lenyugodott maga is, de álom csak nagykésőn jött a szemére. Gondolatai mindazon jártak, amiről Azor neki beszélt, s ezzel is álmodott.

* * *

A szakácsné épp lefeküdt, mikor Azor megjelent s gyöngé csahintással emlékez tette és hívogatta Blancát.

Blanca a konyha-szekrény mögül kidugta rózszaszin orrocskáját, s szímatolva, óvatosan nézett körül.

— Jó estét, kisasszonyka! üdvözlé

őt Azor. Milyen derék magácskától, hogy beváltotta szavát!

— Jaj! Bizony jobb szeretnék el sem menni, Azor ur; lázam van a félelemtől!

— Csak bátorság, kedves Blanca! biztatá Azor a remegő egérkét. Mindig ugy van ez, midőn először megyünk társaságba.

Közeledtek a teremhez, honnan zavaros hangok hallatszottak.

— Ugy ugy, kedves Blanca, bátoritá az egérkét a kutyácska. Most jön az elhátározó pillanat! Az első benyomás a maradandó. Csak emelje föl a fejét és tűzze szemét bátran a társaságra. Ennek mindig van hatása. Most nyujtsa ide a körmőcskéjét, és mindenek előtt... csak járhat a hátulsó lábacskáján?

— A hátulsó lábamon? Ezt még sohasem próbáltam, czinczogá a kis Blanca nagy szorongva; mégis csak jobb volna vissza fordulni.

— Ej no! Már csak tegye meg az első lépést. A többi már könnyű lesz.

Blanca megpróbálta, és ment is valahogy; persze nem a legsimábban. Ügyetlenül, bátortalanul lépett.

Benyitottak végre.

Az ajtóval átellenben egy pamlagon, melyről mindent át lehetett tekinteni, ült egy sor öreg méltóságos asszony-ság. Beszélgettek a multról és jelenről, a mostani rosz időkről és Pistáról, a gazda gonosz fiáról.

— Engedjék meg hölgyeim, hogy bemutassam barátnőmet, Egérvári Blanca kisasszonyt! szólta Azor tanult gavalléros-sággal.

— Helyes, helyes; jól van jól, kedves Azor, szakitá félbe Vajvágó Boldizsárné, a macskahölgyek legöregebbike. Az ön ötlei olyanok, hogy már mindenhez hozzászoktatott bennünket, nem bámulunk semmin.

Lehegér, a báróné kövér kis kutyája, selypítve mondá:

— Barátnőjének öltözéke az ő rangjához illő lehet, de Azor ur beláthatná, hogy nem való a mi körünkbe.

Azor rá nézett Blancára és most látta csak, hogy épp úgy jelent meg itt, mint ahogy otthonias egérlyukában szokott. Még csak egy kis szalagocskát sem kötött a nyakába.

— Ön elfelejtett toilettet csinálni, Blanca nagysád! Ez

nagyon kellemetlen, szólt Azor, s mély bók után elvezeté az öreg hölgyektől.

— Toillette? kérdezé félénken Blanca. Miféle portéka ez? Még soha semmit sem hallottam felőle.

Előkelő magatartásu uszkár közeledt most, akinek gyönyörű kék nyakravalója volt.

— Ej Azor, ki a frányát hoztál itt közibénk? Nem csunya, de egyszerű,

nagyon egyszerű az istenadta. Hogy is hijják?

— A neve Egérvári Blanca. Bemutassalak?

— Nem szükséges, felelé hetykén a pudli. Egérvári? Egész ismeretlen család.

S azzal hátat fordított nekik az előkelő uszkár.

— Haza akarok menni!... Haza, haza! rimázkodott most Blanca.

— De kissasszonykám, ez nem járja. Ne busuljon az uszkár szavain! Kissé rátartós, mióta egy vén grófné megvette s minden reggel fésüli. Azóta nem lehet vele megféni.

Aztán mindketten a terem másik oldalára mentek. Ott az ifjuság mindenféle játé-

VIDD EZT A LEVELET. (Lásd az 55. lapon.)

kal mulatott. Éppen »kint a bárány, bent a farkas« ismeretes játék járta. Blanca megvallotta, hogy bizony nem ismeri; ami által a fiatalásnál is elvesztette minden tekintélyét.

— Haza akarok menni!... Haza! mondá sirva Azornak.

— Lehetetlen! magyarázá ez. Most jön a fődolog.

E pillanatban mind a jelenlevők a

4. Szám.
terem
denfél
bász é
mény
az ok
pedig
Zavaro
mely
zott.
a piczi
nak, a
zetett
hány
falatká
zen.
is nehá
zsa sü
s egy c
jet elh
csakho
jecske
ben kil
De Bla
nem
már se
morzsa
gyon
nékje v
za felé.

czinczo

Az

ebecke

És

s szó né

sokára

kezdé A

terem egyik oldalára vonultak, hol mindenféle gyönyörű étel volt felállítva: kolbász és sonka, sült hús és szalámi, sütemény és tej. Nagy tolongás volt, mert az okos beszédek az öregek, a játékok pedig a fiatalok étvágát gerjeszték föl. Zavaros miákolás és csaholás hallatszott, mely mozgással, dorombolással váltakozott. Azor ugyancsak vitézkedett, hogy a piczi Blancának, akit ő vezetett ide, néhány betevő jó falatkát szerezzen. Sikerült is néhány morzsa süteményt s egy csésze tejet elhódítania, csak hogy a tejecske utközben kilocssant. De Blancának nem köllött már se tej, se morzsa — nagyon mehetnek nékje volt haza felé.

A KICSINYEK... JÁTSZOTTAK. (Lásd az 55. lapon.)

— Haza akarok menni, haza! Így czinczogott fájdalmasan.

Azor belátta, hogy engednie köll.

— Hát jöjjön, nagysád! mondá az ebecske.

Észrevétlen lopódtak ki a szobából s szó nélkül ugráltak le a lépcsőn. Nem sokára a konyha-szekrény előtt álltak.

— Nagyon sajnálom, kedves Blanca, kezdé Azor, hogy nem mulatott olyan

jól, mint a hogy én gondoltam és kívántam. Hanem hát ez gyakran fordul elő első kísérleteknél. Jövőre jobb lesz minden; meglássa, pompásan fog mulatni!

— Soha, soha! kiálta Blanca elkeseredve.

— Nagyon megsértene, ha nem jönne többé. Jövőre majd lesz gondom ékszerre is; meglátja, mennyire fog tetszeni!

— S mi lesz az?

— Ez az én titkom, felelé Azor, bár maga sem tudta még, hogyan teljesítse ígéretét. — Tehát jövő héten, péntek este várom itt a konyha-szekrénynél; ugy-e eljön, kedves Blanca?

— Jól van, megjelenek még egyszer, de azután soha se többé! És

most jó éjszakát, kedves Azor ur!

S ezzel Blanca elillant.

Nap nap után mult, míg végre ütött a találkozás órája. Ott állt Azor ismét a konyha-szekrénynél és örömmel tekintett arra az ujdonatuj kék bársonyszalagra, melyet magával hozott. Blanca nem sokára megjelent. Azor feltűnő változást vett észre kis barátnőjén. Fehér szőre fényesebben ragyogott, ami arra vallott, hogy

első látogatása a világban nem maradt eredménytelen. Hát még a kék bársonyszalag azon a hó fehér bundikán! Valami gyönyörűen illett neki! Azor méltán nagyra volt az ő jó izlésével, s meg volt győződve, hogy Blanca sikere ma éjjel teljes leend. Az egérke is a legjobb hangulatban volt és reménykedett. Az egérlukban folytatott élet, a magány és egyszerű mód sehogy sem tetszett neki az után a nagy fény után.

— Most már nagyon jól járhatok a hátulsó lábaimon; egész héten gyakoroltam magamat, szólt Blanca az ő kisérőjéhez, ki e hirnek hallatára egész boldog volt. Valóban, Blanca alig volt megismerhető új pompájában, és Vajvágó Boldizsárné ő nagysága barátságos szavakat intézett hozzá, midőn a kis egér hibátlanul bókolt előtte.

— Okos kis feje van, szólt Lehegér bárónő Azorhoz; lassankint bele fogja magát élni a finom világ modorába.

— Ezt kezdettől tudtam, válaszolt meggyőződéssel Azor.

Még dr. Vakkancs, a tudós uszkár is illedelmesen köszönt Blancának s kérte Azort, mutatná be neki. Mind ezt a kék szalag, a sima fehér szőr és a hátulsó lábakon való járása tette. Ilyenek még a tudós uszkárok is! De nem csak azok. Egy hatalmas kandúr, Dorombai Miczizláv gróf, közeledett feléjük s vonzóan beszélt a világ szépségéről és az emberek gonoszágáról. A bizalmatlanságot, melyet mindjárt eleve érzett iránta Blanca, szeretetreméltóságával nemsokára eloszlatta.

— Milyen igazságtalan a papa, gon-

dolá magában Blanca, hogy folyton prédikál a macska-nemzetség ellen!

Az előkelő kandúr még sokkal szebb dolgokról tudott beszélni mint a jó Azor, és Blanca mind figyelmesebben hallgatta elbájoló beszédjét.

Azor egész fölöslegesnek találta magát, s miután többször megpróbálta a kicsike érdekét újból megnyerni, végre vissza huzódott a kandúr egy gonosz tekintetétől. Bizony, aggodalmas gondolatok szállták meg, de mit ért velök? Blanca mellőzte őt, s ezen fölül a kandúrnak jól ismert körmeitől való rettegés is vissza tartotta. Végre ütött a vacsora órája. Azor hiába nézett körül, a csinos fehér egérke nem volt látható. A hatalmas kandúr, Dorombai Miczizláv gróf pedig egy sarokban ült s nyaldosta a körmeit. Azor, gonosz sejtelemtől üzetve, hozzá sietett.

— Hol van Blanca kisasszony? kérdé szorongva.

— Blanca? felelt bámulva a kandur. Ah, igen, a kis Egérvári! Mit tudok én felőle?

Beszédüknek ezzel vége szakadt.

— Asztalhoz! kiáltá a szertartásmester.

— Gróf ur nem jó? kérdé Azor a kandurt.

— Köszönöm, már én vacsoráltam; felelé ez, s újból a körmeit nyaldosta.

Nagy volt az Egérvári család ijedtsége, midőn reggel felé lakásába térve, nem találta ott a kicsi Blancát. Keresték-kutatták mindenütt; de hiába, Blanca csak nem került szemre! Szomoru nap volt ez. A szülék kétségbe voltak esve, a testvérek sirtak-rittak. Vajjon mi történ-

hetett? A
a feleség

hogy ka
s messze

Les
ment föl

az egérm

Egér

bába s

Először

félénkeb

Most a r

világítva

bársony

iczi-piczi

apó eleg

pillantá.

Busan r

ványait.

s a kék

apó az e

s a testv

ami Bla

ez a na

a hivall

Blancán

pen a m

szeretne

izlése sz

izlésök s

felfalnak

Azo

fel a hol

a Blanca

az ő kies

Jacobi

hetett? Az öreg Egérvári végre oda sugott a feleségéhez:

— Nem gondolhatok egyebet, mint hogy kandiságának engedve, kilopódzott s messze elkalandozott. Ó, hová lehetett?

Leszállt az éj, Egérvári apó egyedül ment föl a konyhába.

— Apjukom, öregem, kiáltá utána az egérmama, hozd vissza!

Egérvári apó beosont minden szobába s mindenütt czinczogá: »Blanca!« Először bátran, majd mind halkabban, félénkebben — de választ nem kapott. Most a nagy teremben volt — s itt megvilágítva a hold sugaraitól, feküdt egy kék bársony szalagocska, mellette pedig egy iczi-piczi rózsaszín farkincza. Egérvári apó eleget látott, hogy e jeleket megpillantá. Semmi kétség, Blanca elpusztult. Busan nézte szegény piczijének maradványait. Főlszedve a rózsaszín farkinczát s a kék szalagocskát, tért meg Egérvári apó az egérlyukba, a hol a többi, az anyas a testvérek, jajgatva borultak rá arra, ami Blancából megmaradt.

— Lám gyermekeim, zokogá az apa, ez a nagyzásnak, az urhatnámságnak, a hivalkodásnak büntetése. Okuljatok Blancánk esetén s maradjatok meg szépen a magatok körében, ahol ismernek és szeretnek. Ha nem vagytok a hatalmasok izlése szerint, nevetnek rajtatok; ha pedig izlésök szerint valók vagytok, hát akkor — felfalnak!

Azor pedig egész éjszaka vonított fel a holdhoz, keservében magát vádolván a Blanca gyászos vége miatt s elsiratván az ő kicsi barátnőjét.

Jacobi nyomán szabadon magyarítá E. Anna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 2-dik számában közölt számtani találos mese megfejtése:

Az anyja kapott 10,000 ftot, a nagyobbik gyermek 6000 ftot, a kisebbik 4000 ftot.

Helyesen fejtették meg: Kovács Endre, Hantsovszky Aranka, Kommer István, Epstein Elza, Berger Irén, Fried Sándor, Deutsch Jenny, Kaltneker Györgyike, Gschwindt Ernő, Janovitz Margit, Oesterreicher Magda és Miczi, Deutschman Béla, Bibra Jenő, Weisz Dezső, Ungár Rózsa, Pollatsek Ilonka, Frank Jenő, Schuler Gusztí, Weisz László és Miklós, Strausz testvérek, Csepreghy testvérek, Sziklai József és Géza, Ullmann Károly és József, Vajda Ödön, Ráth Vilma, Jelenik Adèle, Schmidt Jenny, Gusztáv és Viktor, Reich Irénke, Lappert Etel, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Müller Katicza, Nagy Irma, Kherndl Margit, Kertész Tibor, Simon Margit, Ivántszy Béla, Popper Árpád, Langfelder Olga és Ede, Buchwald Dezső és Miska, Hammermüller Olga, Mauthner Nándor és Zoltán, Farkas Béla, Keesz testvérek, Osztóics Margit, Farkas Etelka, Gizella és Vilma, Reich Olga, Liptay testvérek, Garai Margit, Toidy Ernő, Somssich Eszter, Bernáth Emil és Dezső, Balleg Vilma, Feleki Flora és Józsi, Freund Gyula, Pánczél Armand, Plotényi Géza, Vagyon Géza, Árkövy Rikárd, Schaffer Mariska és Géza, Fejér Elek, Goldfinger Emma és Irénke, Koller Kornél és Róbert, Máriássy Tivadar, Karcsey Miklós, Harnos Mariska és Géza, Gondy Béla, Rosenzweig Sándor, Müller Rosa és Margit, Mócsy Barnabás, Schossberger Leo, Méhely Mariska és Kálmán, Kármán Ferencz és Tódor, Molnár Adèle, Keleti Jenő, Patay testv., Löwenberger Ida és A. (?), Szakáts Terka és Irén, Szeszler József, Messer Budolf.

*

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 2-dik számában közölt bibliai feladvány megfejtése:

„József, midőn testvérei Egyiptomba mentek gabnáért, drága serleget rejtett a Benjamin zsákjába. A haza indulókat azlán fegyveresekkel vissza vezetted s ezek nagyon megijedtek, mikor a Benjamin zsákjából előtűnt a serleg. De József végre megismerteté velök magát, hogy ő az a testvérök, kit egykor eladtak, de a ki most már megbocsátott nekik.“

Helyesen fejtették meg: Ráth Vilma, Jelenik Adèle, Kertész Tibor, Kherndl

Margit, Nagy Irma, Müller Katicza, Andrásfiy Alice, Weiss Anna, Kommer István, Lappert Etel, Bakos Tibor, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Sziklai József és Géza, Ullmann Károly és József, Reich Irén, Vajda Ödön, Csepreghy testvérek, Maller Margit és Imre, ifj. Weöres Sándor, Liptay testvérek, Mauthner Nándor és Zoltán, Keesz Elza és testvérei, Goldfinger Emma és Irénke, Fejér Elek, Árkövy Rikárd, Schaffner Mariska és Géza, Vagyon Géza, Pánczél Armand, Feleki Flora és Józsi, Ballegk Vilma, Bernáth Emil és Dezső, Somssich Eszter, Freund Gyula, Karcsey Miklós, Máriássy Tivadar, Harmos Mariska és Géza, Popper Árpád, Filcsik Dezső, Müller Rosa és Margit, Glatz Erik, Kármán Ferencz és Tódor, Szakáts Terka és Irén, Nagy Mariska, Patay testv., Pollák Samu.

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 1-ső számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Liptay testvérek, Mauthner Nándor és Zoltán, Plotényi Nandine, Toldy Ernő, Keesz testvérek, Reich Olga, Garai Margit, Buchwalder Margit, Zirner Gizella, Osztóics Margit, Végh Józsa, Farkas Béla, Murárik Berczi, Wittmann Ernő, Tallián Irma, Jékey Bella, Siska Menyhért, Mayer Hedvig, Muraközy Gizella, Reisz Ella, Szegeő Dávid, Herz Andor, Patay testv., Pollák Samu.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Himár Bandi. Hány ágyu védelmezi Nagy-Britannia partjait, ezt hamarosan meg nem mondhatom. De bizony más sem igen. Talán egyszer, ha magad is tengerész leszel, amire oly nagy kedvet mutatsz, megtudhatod. — **Katzburg testv.** Az idő-pontot jól tudjátok. Mihelyt, örömmre, kiépültök abból a csunya influenzából, szívesen látlak. Az ügyes rejtvényt kiadom. — **Schunda Irma.** Hogy ne emlékezném az én régi kis olvasómra, aki ma persze már hajadonná serdült. Károlyka bizonyára nem fogja elmulasztani, jelenteni neked szerencsés felgyógyulását. Kívánom, hogy ez hova-előbb történjék. — **Kallina Dora.** Hogyan? Az influenza termékenyítette meg úgy a te agyadat, hogy könnyebben fejtet meg a rejtvényeket? Ilyen hatását sem tudtam még ennek a rut járványnak. Helyes megfejtésednél is szívesebben veszem majd annak hírét, hogy szerencsésen kigyógyultál már ebből az átkodott bajból. — **Apáth Flóra.** Bár nagyon is könnyű, de azért meg fog jelenni, mert kezdő kis olvasóimra is tekintettel köll lennem. Minden esetre szükséges azonban, hogy jövőre a rejtvényed megoldását is mellékd. — **Hevessy Lenke.** Ahol mint kicsinyke olvasómat üdvözöltelek, azon a helyen bucsuzok is tőled, aki immá-

ron nagyocská leánnyá serdültél. Isten veled! Emléked kedves marad előttem. — **Schultz Hildegardé.** A gyöngyvirágos levelke tartalmával meg vagyok elégedve. Sorát várja. — **Polákovits Ödön.** A rejtvényke jó volna, ha már egyszer meg nem jelent volna. Majd jut eszedbe más is. Azt küldjed be. Jó kívánságodat szívből viszonzom. — **Hirkó Feri.** A »Forgó bácsi színháza« című gyűjtemény megjelent Eggenberger (Hoffmann és Molnár) kiadásában, de megrendelheted bármely könyvkereskedőnél. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

Sajnálom, hogy jóakaró intéseim néhányan kis olvasóim közül még mindig nem vetnek ügyet; pedig tudhatnák, hogy szigoruan megkövetelem a tiszta, rendes papírosra vetett tiszta, rendes írásu levelet. (Nehogy megint azzal álljon elő egyőtök-másótok, hogy nem tudtok szépen írni!) Most is akad a sok küldemény közt olyan, mely rongyos szélű papírosra van írva, vagy förtelmes tenta-pecsétekkel van bepocczázva. Magára vessen az, akinek levelét e hiányok és hibák miatt olybá veszem, mintha meg sem jött volna. Kívül rekednek tehát a következők: P. V. és O., S. K. és I. (nyiratlan, tépett papíros.) M. B. és M. (merő pecsét és törlés.) F. b.

Kis Értesítő.

„Gyermekbarát“
egyesület.

Elismervény

40 frtról, mely összeget mint a Forgó bácsi „Kis Lap“-jának jószívű olvasóitól eredő adakozás eredményét, az éhező iskolás gyermekek részére köszönettel átvettem.

Budapest 1890 jan. 20.

Berecz Antal
e. elnök.

*

E jótékony egyesület segítségével ez idő szerint 1656 éhező gyermek kap naponként bőséges, izletes ebédet. F. b.

Jótékony-ság.

Az éhező és fázó iskolajáró gyermekek részére: Heinrich Iduska 1 ft. Cs. Gy. 5 ft., Ungár Rózsa 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.